

Księga Daniela - Numer cztery

Gwałtowny spadek

Jeff Pippenger

2023-11-27

Zajmujemy się „siedmioma razami” z Księgi Kapłańskiej 26, tak jak przedstawiono je w Księdze Daniela. Czynimy to, ponieważ jedną z cech proroczych „siedmiu razy” jest to, że symbolizują one „kamień obrazy”, który odrzucili budujący. Definiuję ten kamień obrazy, ukazany w Piśmie Świętym, jako prawdę, którą można zobaczyć, lecz się jej nie dostrzega. Dla tych, którzy ją dostrzegają, jest cenna, ale dla tych, którzy jej nie widzą, jest nie tylko kamieniem, o który się potykają, lecz także kamieniem, który kruszy ich na proch.

Gdy Chrystus przywołał kamień, który odrzucili budujący, wskazał, że kamień węgielny stanie się „głowicą węgła”. Przesłanie o odrzuconym kamieniu w Piśmie Świętym zawsze dotyczy tego, że Bóg pomija dawny lud przymierza, a jednocześnie wchodzi w przymierze z ludem, który wcześniej nie był ludem Bożym.

Jezus rzekł do nich: Czy nigdy nie czytaliście w Pismach: Kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym; od Pana to się stało i jest to przedziwne w naszych oczach? Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane i dane narodowi, który wydaje jego owoce. A kto upadnie na ten kamień, rozbije się; a na kogo on spadnie, zetrze go na proch. Mateusz 21:42-44.

Pierwszym "proroctwem czasowym", do którego święci aniołowie doprowadzili Williama Millera, było "siedem czasów" z Księgi Kapłańskiej 26. Laodycejski adwentyzm rozpoczął proces burzenia podstawowych prawd, które Pan zbudował poprzez służbę Millera, odrzucając samo pierwsze z odkryć Millera. Oczywiście, każda prorocza ilustracja świętego fundamentu jest ilustracją Chrystusa, który jest "Kamieniem", więc odrzucenie "siedmiu czasów" w 1863 roku wskazuje nie tylko początek procesu odrzucania podstawowych prawd, lecz stanowi odrzucenie Chrystusa. Podobnie jak w świadectwie Chrystusa o odrzuconym kamieniu, Piotr również wskazuje, że jedno z proroctw związanych z kamieniem węgielnym mówi, iż ostatecznie stanie się on "głowicą węgła".

Dlatego jest też w Piśmie powiedziane: Oto kładę na Syjonie kamień węgielny, wybrany, kosztowny; a kto w niego wierzy, nie będzie zawstydzony. Dla was więc wierzących jest on cenny; dla nieposłusznych zaś — kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgła, i kamieniem potknięcia oraz skałą zgorszenia, dla tych, którzy potykają się o słowo, będąc nieposłuszni; do tego też zostali przeznaczeni. Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście głosili chwałę tego, który was powołał z ciemności do swego przedziwnego światła: wy, którzy niegdyś nie byliście ludem, teraz zaś jesteście ludem Bożym; którzy nie dostąpiliście miłosierdzia, teraz zaś miłosierdzia dostąpiliście. 1 Piotra 2:6-8.

Kamień węgielny na początku adwentyzmu staje się głowicą węgla. Izajasz jest zgodny z Chrystusem i Piotrem, a kamienia węgielnego używa jako symbolu ludu przymierza, który jest pomijany na rzecz nowego ludu przymierza. W swoim świadectwie przedstawia on grupę, która zawarła przymierze ze śmiercią i przyjęła kłamstwo. Kłamstwo, które przyjmują, to kłamstwo, które Paweł wskazuje jako sprowadzające silne zwiedzenie na tych, którzy zawierają przymierze ze śmiercią, ponieważ nie przyjęli umiłowania prawdy.

Przeto słuchajcie słowa Pana, wy szyderycy, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ powiedzieliście: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią i z piekłem mamy układ; gdy przejdzie niszcząca nawałnica, nie dosięgnie nas, bo kłamstwo uczyniliśmy naszą ucieczką i pod fałszem się skryliśmy; dlatego tak mówi Pan Bóg: Oto kładę na Syjonie kamień jako fundament, kamień wypróbowany, kosztowny kamień węgielny, pewny fundament; kto wierzy, nie ucieknie w popłochu. Wyznaczę też sąd sznurem mierniczym, a sprawiedliwość pionem; i grad zmiecie schronienie kłamstwa, a wody zaleją kryjówkę. A wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione, a wasz układ z piekłem się nie ostoi; gdy przejdzie ta niszcząca nawałnica, wtedy was podepcze. Izajasza 28:14-18.

"Siedem czasów" zostało ukryte pod kłamstwami, a gdy Bóg ominie swój dawny lud przymierza i wejdzie w przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami, kamień, który niegdyś był odrzuconym kamieniem węgielnym, zostanie wywyższony, by stać się "głowicą" węgla. Dla tych, którzy rozumieją tę prawdę, jest ona drogocenna, a dla tych, którzy jej nie rozumieją, kamień, który staje się głowicą węgla, nie tylko ich miażdży, lecz metaforycznie staje się ich kamieniem nagrobnym.

W Księdze Daniela, w rozdziale ósmym i wersecie dziewiętnastym, znajdujemy „ostateczny kres” oburzenia, co wskazuje, że musi istnieć także „pierwszy kres” oburzenia. Okres od 677 r. p.n.e. do 22 października 1844 r. to czas, w którym świątynia (i zastęp) miały być deptane. Jednak papieżstwo miało prosperować aż do dopełnienia się oburzenia, zgodnie z rozdziałem jedenastym Księgi Daniela, wersem trzydziestym szóstym. Jeśli koniec oburzenia w rozdziale ósmym oznacza koniec pewnego okresu, to koniec oburzenia w rozdziale jedenastym również oznacza koniec pewnego okresu. Tego właśnie Biblia wyraźnie naucza, choć tę prawdę przykryto kłamstwami przez tych, którzy zawarli przymierze ze śmiercią.

Koniec obu okresów gniewu oznacza zakończenie takiego samego okresu, ponieważ oba były wypełnieniem tego samego przekleństwa dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat rozproszenia, niewoli i niewolnictwa. Północne królestwo jako pierwsze doznało rozproszenia, niewoli i niewolnictwa „siedmiu czasów”, kiedy w 723 r. p.n.e. król Asyrii wziął ich do niewoli. Południowe królestwo spotkał ten sam los w 677 r. p.n.e. Fakt ten potwierdza Jeremiasz.

Izrael jest rozproszoną owcą; lwy go odgoniły: najpierw pożarł go król Asyrii, a na końcu ten Nabuchodonozor, król Babilonu, połamał mu kości. Jeremiasza 50:17.

Jeremiasz wskazuje na stopniowy sąd. Asyryjczycy zniszczyli królestwo północne w 723 r. p.n.e., następnie w 677 r. p.n.e. wprowadzili Manassesa do Babilonu, swojej stolicy. Potem Nabuchodonozor wprowadził Jojakima, co wyznaczyło początek siedemdziesięciu lat niewoli w

606 r. p.n.e. Następnie Nabuchodonozor wprowadził Sedecjasza i zniszczył Jerozolimę w 586 r. p.n.e.

Królestwo południowe zostało ostrzeżone, że poniesie ten sam los co królestwo północne, jeśli będzie trwać w swoim buncie. Ten sam sąd, który spadł na królestwo północne, miał osiągnąć królestwa południowego, a symbolem tego sądu była linia, którą miano rozciągnąć nad Judą. W świadectwie Izajasza była to po prostu „linia”, lecz w następującym fragmencie „linia” jest „linią Samarii”.

Dlatego tak mówi Pan, Bóg Izraela: Oto sprowadzam na Jerozolimę i Judę takie zło, że każdemu, kto o tym usłyszy, zadzwoni w obu uszach. I rozciągnę nad Jerozolimą sznur mierniczy Samarii i pion domu Achaba; i wytrę Jerozolimę, jak się wyciera naczynie, wycierając je i odwracając do góry dnem. I porzucę resztkę mojego dziedzictwa i wydam ją w ręce ich wrogów; i staną się łupem i zdobyczą dla wszystkich swoich nieprzyjaciół, ponieważ czynili to, co złe w moich oczach, i pobudzali mnie do gniewu od dnia, gdy ich ojcowie wyszli z Egiptu, aż do tego dnia. 2 Księga Królewska 21:12–15.

W wersetach właśnie przytoczonych znajdują się dwa prorocze wyrażenia, które trzeba rozważyć. Pierwsze to dzwonięcie w uszach, a drugie to pion. W tych wersetach sznur Samarii zostaje też określony jako pion domu Achaba. Sznur i pion są narzędziami sądu, używanymi w procesie budowy. W wersetach wskazują, że ten sam sąd, jaki został wymierzony przeciw królestwu północnemu, przedstawionemu jako Samaria i dom Achaba, zostanie sprowadzony na Judę i Jerozolimę. Gdy ostrzeżenie zostało ogłoszone, północne królestwo Izraela było już najechane, podbite, zniszczone i wprowadzone w niewolę. Wieść o sądzie Bożym sprawia, że tym, którzy słyszą ostrzeżenie, zadzwoni w uszach. Zarówno pion, jak i dzwonięcie w uszach pojawiają się w Piśmie po trzy razy każde. W każdym przypadku oznaczają Boży gniew wobec Jego własnego ludu.

A Pan przyszedł, stanął i zawołał jak poprzednio: Samuelu, Samuelu. Wtedy Samuel odpowiedział: Mów, bo sługa Twój słucha. I rzekł Pan do Samuela: Oto uczynię w Izraelu taką rzecz, że każdemu, kto to usłyszy, zadzwoni w obu uszach. Tego dnia spełnię przeciwko Eliemu wszystko, co mówiłem o jego domu; gdy zacznę, doprowadzę też do końca. 1 Samuela 3:10-12.

Obalenie domu Eliego to prorocstwo, które każdemu, kto je usłyszy, zadzwoni w obu uszach. Dzwonięcie w uszach w czasach Samuela symbolizuje pominięcie domu Eliego. Spełnieniem przepowiedni danej Samuelowi było obalenie domu Eliego i ustanowienie Samuela prorokiem. Samuel reprezentuje lud, który, jak mówi Piotr, niegdyś nie był ludem Bożym, lecz teraz nim jest, ponieważ gdy Samuel został ustanowiony prorokiem, dom Eliego został zniszczony. Jeremiasz również ogłasza wyrok przeciw przywództwu Jerozolimy, który sprawia, że dzwoni w uszach.

I powiedz: Słuchajcie słowa Pana, królowie Judy i mieszkańcy Jerozolimy. Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Oto sprowadzę na to miejsce nieszczęście, tak że każdemu, kto o tym usłyszy, zadzwoni w uszach. Jeremiasza 19:3.

Wszystkie trzy wzmianki o dzwonieniu w uszach wiążą się z ludem przymierza, który zawarł przymierze ze śmiercią, a następnie został najechany, podbity, zniszczony, rozproszony i wzięty w niewolę. Dzwonienie w uszach jest symbolem sądu Bożego gniewu, a symbol tego sądu jest również trzykrotnie przedstawiony w Piśmie słowem „plummet”. Czytaliśmy o tym już w Drugiej Księdze Królewskiej i u Izajasza, lecz istnieje jeszcze jedna wzmianka o „plummet” w Piśmie, i w tej wzmiance słowo „plummet” zostało przetłumaczone z innego hebrajskiego słowa niż w dwóch poprzednich miejscach.

A anioł, który ze mną rozmawiał, wrócił i zbudził mnie, jak budzi się człowieka ze snu, i rzekł do mnie: Co widzisz? I powiedziałem: Spojrzałem, a oto świecznik cały ze złota, z czarą na jego szczycie, a na nim siedem lamp i siedem przewodów do siedmiu lamp, które są na jego szczycie; a obok niego dwa drzewa oliwne, jedno po prawej stronie czary, a drugie po jej lewej stronie. Wtedy odezwałem się i rzekłem do anioła, który ze mną rozmawiał: Cóż to jest, panie mój? A anioł, który ze mną rozmawiał, odpowiedział i rzekł do mnie: Czyż nie wiesz, co to jest? I rzekłem: Nie, panie mój. Wtedy on odpowiedział i rzekł do mnie: Oto słowo Pana do Zorobabela: Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów. Kimże jesteś, wielka góro? Przed Zorobabelem staniesz się równiną; a on wyniesie kamień zwieńczający wśród okrzyków: Łaska, łaska dla niego! I doszło mnie jeszcze słowo Pana: Ręce Zorobabela założyły fundamenty tego domu; jego ręce także go dokończą, i poznasz, że Pan Zastępów posłał mnie do was. Któż bowiem wzgardził dniem małych początków? Ujrzą i będą się radować, widząc pion w ręku Zorobabela — te siedem — to są oczy Pana, które przebiegają całą ziemię. Wtedy odezwałem się i rzekłem do niego: Co znaczą te dwa drzewa oliwne po prawej stronie świecznika i po jego lewej? I odezwałem się po raz drugi i rzekłem do niego: Co znaczą te dwie gałęzie oliwne, które przez dwie złote przewody wylewają z siebie złoty olej? A on odpowiedział mi i rzekł: Czyż nie wiesz, co to jest? I rzekłem: Nie, panie mój. Wtedy powiedział: To są dwaj pomazańcy, którzy stoją przed Panem całej ziemi. Zachariasza 4:1-14.

Słowo tłumaczone jako „plummet” w Drugiej Księdze Królewskiej i w Księdze Izajasza 28 to „mishqâl” i oznacza ciężar. W obu fragmentach do sznura miał być dodany ciężar (plummet). Ciężar to coś, czego używa się na wadze i co reprezentuje sąd. Sznur z ciężarem jest sznurem sądu. Sznur mierniczy Samarii był okresem „siedmiu czasów”, czyli dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat. Ten sam okres czasu, który został nałożony na królestwo północne, miał zostać nałożony na królestwo południowe. Zakończenie każdego z tych okresów jest w Księdze Daniela określone jako koniec ostatniego gniewu albo koniec pierwszego gniewu. Ten okres został w Księdze Daniela przedstawiony jako czas, gdy Jerozolima i zastęp mieli być deptani przez dwie spustoszyielskie potęgi: pogaństwa i papizmu. Oba okresy miały się rozpocząć, gdy ich odpowiednie stolice zostały najechane, podbite, zniszczone, a ich mieszkańcy uprowadzeni w niewolę.

Ale w Księdze Zachariasza słowo „plummet” jest utworzone przez połączenie dwóch hebrajskich słów. Pierwsze słowo to „'eben” i oznacza „budować”, a także „kamień”. Oznacza „kamień budowlany”. To słowo jest następnie połączone z hebrajskim słowem „bediyl”, które znaczy „dzielić lub rozdzielać”. „Plummet” w Księdze Zachariasza to kamień, na którym się buduje i który powoduje oddzielenie i podział. Podział przebiega między dwiema klasami czcicieli; jedną

klasą, która raduje się, gdy widzi ten kamień, czyni go kamieniem węgielnym i buduje na nim, a drugą, która go nie dostrzega, odrzuca, potyka się o niego i w końcu zostaje przez niego zmiądzona, a on następnie staje się ich nagrobkiem. Jedna klasa zawiera przymierze z życiem, druga – przymierze ze śmiercią.

W relacji Zachariasza starożytny Izrael dopiero co wyszedł z Babilonu, aby odbudować i odnowić Jerozolimę. Zorobabel został mianowany namiestnikiem i miał nadzorować prace. Położył kamień węgielny na początku prac, a na ich końcu umieścił kamień zwieńczający, czyli zwornik. Imię Zorobabela oznacza „potomek Babilonu”. Wszystkie proroctwa wskazują na dni ostateczne, a imię Zorobabela jest symbolem historii pierwszego poselstwa anielskiego, kiedy położono kamień węgielny, a jego imię jest także symbolem trzeciego poselstwa anielskiego, kiedy kładziony jest kamień zwieńczający (zwornik). Przejaw wylania Ducha Świętego zarówno w pierwszym ruchu, jak i w drugim ruchu jest przedstawiony przez imię Zorobabela (potomek Babilonu), ponieważ reprezentuje ono poselstwo, które wzywa ostatnie pokolenie „potomków Babilonu” do wyjścia. Reprezentuje ono poselstwo Wołania o Północy, które miało miejsce w pierwszym ruchu, i które ma się dokonać w ostatnim ruchu Głośnego Wołania.

Dwa drzewa oliwne, dwie gałązki oliwne oraz dwaj pomazańcy, którzy symbolizują naczynia, do których dwa złote przewody doprowadzają oliwę:

Namaszczeni, stojący przy Panu całej ziemi, zajmują stanowisko niegdyś powierzone Szatanowi jako cherubowi osłaniającemu. Za pośrednictwem świętych istot otaczających Jego tron Pan utrzymuje stałą łączność z mieszkańcami ziemi. Złoty olej przedstawia łaskę, dzięki której Bóg zaopatruje lampy wierzących, aby nie migotały i nie gasły. Gdyby nie to, że ten święty olej jest wylewany z nieba poprzez poselstwa Ducha Bożego, siły zła miałyby całkowitą kontrolę nad ludźmi.

Bóg jest znieważany, gdy nie przyjmujemy poselstw, które nam posyła. W ten sposób odrzucamy złotą oliwę, którą chciałby wlać w nasze dusze, aby została przekazana tym, którzy są w ciemności. Gdy nadejdzie wezwanie: „Oto oblubieniec nadchodzi; wyjdźcie mu na spotkanie”, ci, którzy nie przyjęli świętej oliwy, którzy nie pielęgnowali łaski Chrystusa w swoich sercach, przekonają się, jak panny głupie, że nie są gotowi spotkać swego Pana. Nie mają w sobie mocy, by zdobyć oliwę, i ich życie jest zrujnowane. Lecz jeśli będziemy prosić Boga o Ducha Świętego, jeśli będziemy błagać, jak Mojżesz: „Okaż mi swoją chwałę”, miłość Boża zostanie rozlana w naszych sercach. Przez złote przewody zostanie nam przekazana złota oliwa. „Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów.” Przyjmując jasne promienie Słońca Sprawiedliwości, dzieci Boże świecą jako światła w świecie. Review and Herald, 20 lipca 1897 r.

Zachariasz wielokrotnie pytał, kim były dwa drzewa oliwne, zwracając tym samym uwagę na rozmaite symbole dwóch świadków. Siostra White utożsamia dwa drzewa oliwne z dwoma świadkami z jedenastego rozdziału Apokalipsy.

Oдноśnie do dwóch świadków prorok stwierdza dalej: „To są dwie oliwki i dwa świeczniki stojące przed Bogiem ziemi.” „Słowo Twoje — powiedział psalmista — jest lampą dla moich nóg i światłem na mojej ścieżce.” Objawienie 11:4; Psalm 119:105. Dwaj świadkowie

przedstawiają Pisma Starego i Nowego Testamentu. Wielki bój, 267.

Zachariasz pragnął zrozumieć, kim byli ci dwaj świadkowie. Podczas rewolucji francuskiej byli to Stary i Nowy Testament. Przedstawiano ich jako Mojżesza i Eliasza, którzy zostali zabici na ulicy przez bestię, która wyszła z otchłani. Reprezentują posługę Future for America, którą zabito 18 lipca 2020 roku.

Na początku rozdziału, po przebudzeniu Zachariasza, gdy martwe, wyschłe kości zostają zebrane razem, ale jeszcze nie ożyły, Gabriel pyta: «Co widzisz?» Zachariasz opisuje to, co zobaczył, a następnie pyta: «Cóż to takiego, mój panie?» Gabriel podkreśla przedmiot pytania, odpowiadając na pytanie Zachariasza pytaniem. Pyta Zachariasza: «Czy nie wiesz, co to są?» Następnie Gabriel odpowiada: «To jest słowo Pana do Zorobabela: Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem — mówi Pan Zastępów.»

Słowo Pana, które zostało dane Zorobabelowi, brzmiało: „Nie siłą ani mocą, lecz moim Duchem. Kim jesteś, o wielka góro? Przed Zorobabelem staniesz się równiną, a on wyniesie kamień zwieńczający wśród okrzyków: Łaska, łaska nad nim!”

Zorobabel, namiestnik, reprezentuje posłańca, który przygotowuje drogę na początku i u kresu historii, przed którym góra staje się równiną. Izajasz określa dzieło tego samego posłańca i mówi, że „uczyni prostym na pustyni gościniec dla naszego Boga” oraz że sprawi, by „każda dolina” „została podniesiona”. Sprawia też, by „każda góra i każde wzgórze” „zostały obniżone”, ponieważ „wielka góra” przed namiestnikiem Zorobabelem „stanie się równiną”.

Poselstwo Williama Millera o „siedmiu czasach” zostało mu dane przez Boga. Zorobabel symbolizuje Williama Millera, który położył fundament „siedmiu czasów”, a także symbolizuje ręce, które „wyprowadzą kamień szczytowy” „przy okrzykach, przy wołaniu: Łaska, łaska dla niego”. Podwojenie słowa „łaska” oznacza poselstwo Wołania o północy. „Okrzyk” oznacza to samo poselstwo co głośne wołanie trzeciego anioła, a „wołanie” oznacza Wołanie o północy. Cały ten fragment dotyczy poselstwa Wołania o północy. Chodzi o panny, które spały snem śmierci na ulicach jedenastego rozdziału Księgi Objawienia, które biegną przez dolinę martwych, wyschłych kości. Chodzi o zmartwychwstanie martwych, wyschłych kości oraz o proroczą rolę „pionu”, który widzą mądre panny i z powodu którego się radują.

Wtedy Zachariasz mówi: „ponadto”. Słowo „ponadto” oznacza nałożenie następnego fragmentu na poprzedni. Jest to odniesienie do prorockiej zasady wiersz po wierszu. Poprzedni dialog wskazał na przebudzenie o północy ludu Bożego, reprezentowanego przez Zachariasza. Poprzedni dialog wielokrotnie podkreślał pragnienie ludu Bożego w dniach ostatecznych, by zrozumieć, kim są dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Objawienia. Poprzedni dialog stwierdzał, że Zorobabel reprezentuje dzieło w pierwszym ruchu, a także dzieło w ostatnim ruchu. Określał, że „ręce” Zorobabela (oznaczające ludzką moc) miały położyć kamień węgielny i zwornik, lecz dzieło jego rąk było i jest dokonywane jedynie przez Boską moc Pocieszyciela.

Dialog, który nastąpił potem, który ma zostać nałożony na poprzedni dialog, stwierdza, że gdy „ręce Zorobabela” kończą dzieło, wówczas lud Boży w dniach ostatecznych „pozna, że Pan”

„posłał” Gabriela, nosiciela światła, „do” ludu Bożego. Rozpoznają niebiański proces komunikacji, który jest pierwszą prawdą przedstawioną w związku z Objawieniem Jezusa Chrystusa. Odrzucić poselstwo i dzieło Zorobabela, to odrzucić poselstwo pochodzące od Gabriela, które on otrzymał od Chrystusa, a Chrystus z kolei otrzymał je od Ojca.

Następnie zostają określone dwie klasy czcicieli. Jedna klasa „wzgardziła dniem małych rzeczy?” Druga klasa „będzie się radować”, gdy „ujrzą pion w ręce Zorobabela z owymi siedmioma”, którzy „są oczami Pana, które przebiegają tam i z powrotem po całej ziemi”. Ci, którzy gardzą dniem małych rzeczy, gardzą historycznym dziełem Williama Millera, przedstawionym przez „pion”. Są przeciwstawieni tym, którzy radują się, gdy widzą „pion” w rękach Zorobabela. „Pion” Zachariasza to kamień budowlany, który wywołuje podział. Jedna klasa gardzi „pionem”, ponieważ nie chce dostrzec, że „pion” w ręce Zorobabela jest z „owymi siedmioma”. Słowo „siedem”, które towarzyszy „pionowi”, jest tym samym hebrajskim słowem, które tłumaczy się jako „siedem razy” w Księdze Kapłańskiej, rozdziale dwudziestym szóstym.

Następnie Zachariasz powtarza, że gdy się budzi, nie wie, kim są dwaj świadkowie. Dlatego pyta jeszcze raz: „Co to są te dwa drzewa oliwne?” Powtarza to znowu, dociekając: „Cóż to są te dwie gałązki oliwne, które przez dwa złote przewody wylewają z siebie złoty olej?” A Gabriel podkreśla pytanie, po raz kolejny odpowiadając na pytanie Zachariasza pytaniem: „Czy nie wiesz, co to jest?”, na co Zachariasz odpowiada: „Nie.” Wtedy Gabriel mówi: „To są dwaj pomazańcy, którzy stoją przed Panem całej ziemi.”

Rozdział zaczyna się od tego, że Gabriel budzi Zachariasza ze snu. Zachariasz zatem reprezentuje panny, które zostają obudzone o północy, a gdy te panny zostają obudzone, przedstawia się je jako mające przytłaczające brzemie, aby zrozumieć, co oznaczają dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia. Wszystkie księgi Biblii zbiegają się i dopełniają w Księdze Objawienia. Wszyscy prorocy są ze sobą zgodni, gdyż Bóg nie jest autorem zamieszania. Wszyscy prorocy mówią więcej o dniach ostatecznych niż o czasach, w których żyli.

Gabriel stosuje zasadę Alfy i Omegi, wskazując, że Zorobabel rozpocznie i zakończy dzieło budowy świątyni. Jego dzieło jest przedstawione jako położenie na początku kamienia węgielnego, a na końcu kamienia wieńczącego. Zorobabel reprezentuje ruch millerystów oraz ruch Future for America.

Gabriel przekazuje Zachariaszowi, że dzieło wołania o północy, czy to w ruchu pierwszego anioła, czy w ruchu trzeciego anioła, dokonuje się mocą Ducha Świętego.

Gdy leżeli martwi na ulicy, świat radował się nad ich zwłokami, lecz gdy powstali, świat się przeraził, a oni się radowali. Radują się, ponieważ widzą kamień węgielny tych „siedmiu czasów” w ręku Zorobabela. Kamień węgielny to kamień, na którym się buduje, który oddziela mądrych od głupich.

Zachariasz nie mówi „te siedem”, lecz „owe siedem”. One obejmują łącznie dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat rozproszenia. Słowo tłumaczone jako „siedem” jest tym samym słowem, które w Księdze Kapłańskiej 26 tłumaczy się jako „siedem razy” i oznacza „przekleństwo” niewoli, które

spadło zarówno na północne, jak i południowe królestwa Izraela. Księga Daniela określa „owe siedem” jako pierwsze i ostatnie oburzenie.

Kamieniem węgielnym położonym przez Williama Millera było „siedem czasów”, a kamieniem wieńczącym położonym przez ruch trzeciego anioła jest „siedem czasów”. Ci, którzy się radują, gdy widzą „tamte siedem” w przebudzeniu Wołania o północy czasów ostatecznych, będą świadkami podziału i oddzielenia tego, co cenne, od tego, co marne. To, co cenne, będzie się radować, gdy dojdzie do pełnej jedności, a to, co marne, zbyt późno się przekona, że nie posiada oliwy, która spływała przez dwie złote rury. Prawda, która dla jednej grupy będzie powodem radości, dla drugiej stanie się kamieniem potknięcia, choć była widoczna dla wszystkich, którzy chcieli ją zobaczyć.

Tak jak „siedem razy” stało się próbą na początku, w 1856 roku, gdy adwentyzm filadelfijski przeszedł w adwentyzm laodycejski, tak „siedem razy” jest ponownie próbą na końcu, właśnie tam, gdzie adwentyzm laodycejski przechodzi w adwentyzm filadelfijski. Próba na początku została obłana w 1863 roku wskutek odrzucenia biblijnej doktryny o „siedmiu razach”. Ci, którzy obleją próbę na końcu w 2023 roku, uczynią to wskutek odrzucenia doświadczenia, którego domaga się remedium wskazane przez „siedem razy” w Księdze Kapłańskiej 26.

Było ważne ustalić, że Księga Daniela w pełni potwierdza „siedem czasów”, zanim zaczniemy rozważać prorocze przesłanie pierwszych sześciu rozdziałów Księgi Daniela, ponieważ rozdziały czwarty i piąty dotyczą „siedmiu czasów” i określają początek i koniec dwóch rogów bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy.

W następnym artykule rozpoczniemy omawianie tych pierwszych sześciu rozdziałów.

Światło, które Daniel otrzymał od Boga, zostało dane szczególnie na te ostatnie dni. Wizje, które ujrzał nad brzegami Ulai i Hiddekel, wielkich rzek Shinar, są obecnie w trakcie wypełniania się, a wszystkie zapowiedziane wydarzenia wkrótce się spełnią.

Rozważ sytuację narodu żydowskiego w czasie, gdy zostały dane prorocтва Daniela.

Poświęćmy więcej czasu na studiowanie Biblii. Nie rozumiemy Słowa tak, jak powinniśmy. Księga Objawienia rozpoczyna się nakazem, byśmy zrozumieli zawarte w niej pouczenie. "Błogosławiony ten, kto czyta, oraz ci, którzy słuchają słów tego prorocтва," oświadcza Bóg, "i zachowują to, co w nim napisane, bo czas jest bliski." Kiedy my, jako lud, zrozumiemy, co ta księga dla nas znaczy, wśród nas pojawi się wielkie przebudzenie. Nie w pełni rozumiemy pouczenia, których udziela, mimo danego nam nakazu, by ją badać i studiować.

W przeszłości nauczyciele ogłaszali Księgę Daniela i Objawienie księgami zapieczętowanymi, a ludzie się od nich odwracali. Zasłonę, której pozorna tajemniczość powstrzymywała wielu przed jej odsłonięciem, sam Bóg zdjął z tych fragmentów Jego Słowa. Sama nazwa „Objawienie” zaprzecza twierdzeniu, że jest to księga zapieczętowana. „Objawienie” znaczy, że coś ważnego zostaje objawione. Prawdy tej księgi są skierowane do żyjących w tych ostatnich dniach. Stoimy, z zasłoną zdjętą, w świętym miejscu spraw świętych. Nie mamy stać na zewnątrz. Mamy wejść, nie z lekkomyślnymi, nieokazującymi czci myśłami, nie z

porywczymi krokami, lecz z czcią i bojaźnią Bożą. Zbliżamy się do czasu, gdy proroctwa Księgi Objawienia mają się wypełnić.” Świadectwa dla kaznodziejów, 113.